

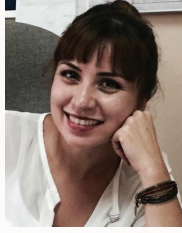
ÇOCUK ŞEHİDİN HİKÂYESİ

MAHİR AYABAK

Aysel BAYRAM

Şehit Mahir Ayabak
İmam-Hatip Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

İrem AKYÜREK

Şehit Mahir Ayabak
İmam-Hatip Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

Mahir AYABAK. 1999 yılında Bitlis'te dünyaya geldi. Mahir, annesi Mutteber Hanım, ablaları Zehra ve Gülbeyaz ve küçük kardeşiyle birlikte Bahçelievler'de yaşıyordu. Babası Zahir Bey, ticaretle uğraştığı için ailesinden uzaktaydı. Babasının yokluğunda evin reisiydi Mahir. Ailesine düşkünlüğü. Annesini hiç ama hiç üzmezdi. Aile sevgisi onda o kadar yürektendi ki annesine ileride evlenip tıpkı dedesi gibi kalabalık bir aile kurmak istediğini de anlatırdı.

Liseyi bitirmek istemedi. Babasının işini devam ettirmek niyetindeydi. Onun çevresinden hiç ayrılmazdı. Babası Antalya'dayken o da ablasıyla birlikte İstanbul'da iş yeri açma hayali kuruyordu. Öyle ya hem İngilizce hem Rusça hem de Farsça biliyordu. Neden bunu değerlendirmesini? Çalışıp uzaktan eğitim almayı tercih etti. Bir pastanede iş buldu.

Spor yapmayı da çok sevdi Mahir. Evde kendi imkanlarıyla elinden geleni yapardı. İleride asker olduğunda çok başarılı olması için güçlü bir vücudu olması gerektiğini anlatıyordu babasına.

Bir gün babasıyla birlikte bir şehit cenazesine katıldı. Babasına dönüp **"Baba ben de asker olmak istiyorum. Onlar ülkemizi korumak için her türlü zorluğa katlanıyorlar, biz burada bunun farkında**

olmadan rahat rahat yaşıyoruz. Ben askerliğimi komando olarak yapmak istiyorum." dedi. Babası çok duygulandı. "Sen de bir gün asker olacaksın merak etme, ama şimdi çok küçüksün." dedi. Evet Mahir küçüktü. Asker olmak, şehit olmak ne kadar da uzaktı.

15 Temmuz sabahı annesi onun için en güzel kahvaltayı hazırladı son kahvaltılar olduğunu bilmeden. Kız kardeşi ve annesi vardı masasında sadece. **"Anne bu sofraya her zaman eksik mi olacak böyle?"** dedi. Bilemedi Mahir sofrada hep kendisinin eksik kalacağını. Daha on yedi yaşındaydı Mahir, ölüm ne kadar da uzaktı.

Kahvaltısını yaptıktan sonra işine gitti. Tüm gün çalıştıktan sonra pastane televizyonunda korkutucu bir haberle karşılaştı. Tarihi şanlı, yüzü ak, başı dik askerimizin kıyafetlerini giymiş bir grup terörist; askerlerimize, polislerimize saldırıyor, darbe yapıp düzenimizi yerle bir etmek istiyordu. Mahir hemen telefona sarıldı, annesini aradı. **"Askerle polis karşı karşıya geldi. Herkes evine gitsin, darbe olacak. Sakın evden çıkmayın."** deniliyordu. Saatler 23.30'u gösteriyordu. İşten çıkıp eve doğru yol almıştı ama içi içini yiyordu. Şimdi eve gidip televizyonlardan olanları seyretmekle yetinmek kanına dokunuyordu. Evinin bulunduğu sokağın başına geldiğinde bunu yapamayacağına karar verdi ve hızlı

adımlarla geri döndü. Havalimanına giden kalabalığa karıştı. Annesi evde telaşlıydı, oğullarını merak ediyorlardı. Ama Mahir, vatan koruyuculardan biri olmaya çoktan karar vermişti. Babası da biliyordu oğlunu. O da aynı duygulara sahip bir insandı. Oğlunu aradığında ona **"Gitme!" değil, "Dikkatli ol!"** demeyi tercih etti.

Mahir, havalimanı girişinde kuzeniyle karşılaştı. Kuzeni ona "Birlikte gidelim." dedi. Ancak Mahir, "Sizin yaşınız benden büyük. Ben gencim, sizden hızlı hareket ederim." dedi ve devam etti.

Babası, oğlunu arıyordu sürekli. Bir konuşmalarında babasına bir arkadaşının yaralandığını söyledi. Babasının yüreğine bir taş oturdu. Oğlunu tekrar aradığında telefonuna ulaşamadı, daha da telaşlandı. Alalecele yola koyuldu Antalya'dan belki oğluna yetişir diye. Ama ne mümkün.

Mahir'in de içinde bulunduğu gruba arka arkaya üç kez ateş açtı hainler. İlk ikisinden kendini koruyabilen Mahir, üçüncü ateşe dayanamadı ve haince sırtından vuruldu. Yere düştü Mahir, bir daha kalkamadı. Kelimeişehadet getirerek Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Haberi sabaha karşı alan ailenin feryatlarıyla inledi tüm mahalle. Hep birlikte hastaneye koştular. Ancak Mahir'in ailesi onun cenazesıyla karşılaştı. Ayabak ailesi oğullarının şehadet haberini aldıklarında hainlerin darbe girişimi henüz bitmemişti. Cenazeyi teslim alan aile, Şehit Mahir'i Edirnekapı Şehitliği'ne defnettikleri gece Taksim Meydanı'na çıkıp demokrasi nöbeti tuttu.

Muteber Ayabak **"Ben oğlumla her zaman gurur duyacağım. Vatan için gerekirse diğer çocuğumu da yollarım. Benim oğlum ölmeseydi başkasının oğlu olacaktı."** diyerek şehit analarının ci-

ğerlerine işleyen evlat acısıyla kıvranıyor ama başı dik duruşundan ödün vermiyordu. Söz konusu vatan olduğu zaman bu topraklarda, gerisi hep teferruattı. Çanakkale'de, kendini yenilmez sananların yenilgiye uğratıldığı o mahşer yerinde, şehadet şerbetini içen atalarının kanı dolaşmaktaydı Mahir'in damarlarında. Bitlis'ten, Hicaz'dan, Selanik'ten, Sivas'tan, Edirne'den, Konya'dan, Lazkiye'den, Trablusgarp'tan göz kırpmadan vatan savunmasına koşanların torunuydu Mahir.

Yardan geçilirdi, candan geçilirdi ama vatandan asla. Anadan atadan öyle öğrenmiş, öyle bilmişti. Göz pınarları kuruyacaktı annesinin ağlamaktan, babası dimdik durmaya çalışırken içinde dağlar yerinden oynayacak da belli etmeyecekti kimselere. Ablaları kardeş acısıyla yanıp kavrulacaktı. Küçük kardeşi ağabesiz, kahvaltı masasındaki yeri hep boş kalacaktı. Ama ne olursa olsun, biliyorlardı ki bugün olsa yine gözünü kırpmadan koşardı Mahir. Bu kahraman milletin bağrında ne Mahirler ne Fatihler ne Seyitler ne Mehmetler tükenirdi.

Tasarım yapmayı seviyordu Mahir; yan yana koymayı, birleştirmeyi, güzelleştirmeyi seviyordu. Zihniyle kalbinin birleşip ortaya koyduğu tasarımları insanlarla paylaşmak istiyordu. Modelist olmak istiyordu. Askere gidip geldikten sonra kuracağı yuvanın, ailesiyle birlikte geçireceği mütevazı hayatın, göreceği güzel günlerin düşlerini kurmayı seviyordu.

Yoklukların yırtıklarını gönül zenginliğiyle yamayıp üzerine giydiği düşlerini; kardeşleri, sevdikleri, canından öte bildikleri düş kurmaktan mahrum edilecekse hiç düşünmeden çıkarıp mermilerin üstüne örtecek kadar cesur, bir o kadar da naifti Mahir.

Fitnenin, gözleri ve kalpleri kör eden kinin, düşmanlığın, gaflet ve dalalet içinde kaybolanların karşısında durmakta adı gibi mahirdi. Bu dünyaya dair iyilikten, temizlikten, saflıktan yana ne varsa hepsini toplayıp yüreğine sığdırmakta adı gibi mahirdi.

Hem şehadet, çocukluğundan beri kokusunu duyduğu, gencecik dimağında dönüp duran, bu dünyada alınabilecek en büyük ve en değerli unvan değil miydi? Babasına **"Şehit olursam üzülür müsün baba?"** diye sorarken kendinden yana, nefsinden yana tek bir şüphesi yoktu da endişesinin kaynağı sadece arkasında kalacak yaşlı yakınlarıydı.

Nasıl durulurdu? Öyle bir çağnydı ki bu, makber yerine peygamber ağışuna koyulmak vardı. Gül kokulu peygambere komşu olmak vardı. Göğsündeki imanın bedeninden taşıdığı vakit duramazdı Mahir. Durmadı, koştu kana kana şehadet şerbetini içmeye, kendisi gibi koşan iki yüz kırk sekiz kahraman yürekle, Abdullah Tayyipilerle, Halil İbrahimlerle, Enginlerle kol kola koştu... **"Biz, ölümü öldüren bir iman taşıyoruz / Kur'an'a and olsun ki, dipdiri yaşıyoruz."** diyen Binbaşı Cengiz'in sözleriyle koştu.

Mahir AYABAK... Daha 17 yaşında, hayatının baharında bir gencecik insan. İnsan dedik ya sadece etten kemikten değil, ruhuyla, maneviyatıyla bir bütün insan. Varlığıyla ailesine, yokluğuyla Türk milletine armağan.